

Arrest

**nr. 51 814 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 8 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 april 2009, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 september 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juli 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (R. Y.), (...), van Thaise nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het verslag d.d. 13.07.2010 van de politie van Brugge blijkt het volgende: op 07.07.2010 deed betrokkene officieel adreswijziging voor het huidige adres. Zij verklaarde daar te wonen met haar zus die eveneens ingeschreven is op dit adres. Zij verklaarde ook dat zij niet meer woonachtig is bij haar echtgenoot en dat ze de procedure tot echtscheiding zal worden ingezet. Ze is dus niet van plan om terug te keren naar haar echtgenoot. Die blijft ingeschreven te Anderlecht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), iuncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"(...) Eén en ander gebeurde zonder dat verwerende partij ook maar op enigerlei wijze motiveert hoe verzoeksters recht op familie-en gezinsleven zoals beschermd door art. 22 G.W. en art. 8 EVRM niet disproportioneel zou worden geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk hoe er op geen enkele wijze rekening gehouden is met het feit dat verzoekster sinds een ruime twee jaar- nl. sinds 04.08.2008- in België verblijft en alhier haar hele leven heeft opgebouwd.

Evenmin werd er rekening gehouden met het feit dat verzoekster familie heeft in België waarmee zij nauwe banden onderhoudt. Zij woont op heden in bij haar zus (R. W.), te (...). Haar zus leeft in België sinds 4 jaar, zij was gehuwd met een Belg doch is inmiddels gescheiden. (W.) verblijft legaal op Belgisch grondgebied, zij is in het bezit van een F-kaart, "Duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie". (zie stuk 13)

Voorheen verbleef verzoekster geruime tijd bij haar andere zus, (R. C.), die woonachtig is in Frankrijk te (...). (zie stuk 4)

Verder werd er ook niet in overweging genomen dat verzoekster nog een nauwe relatie onderhoudt met de heer (V. C.). Het echtpaar is weliswaar gescheiden, doch dit gebeurde in onderling akkoord. Verzoekster onderhoudt nog steeds goede contacten met haar ex-partner.

Verzoekster bouwde een ruime vriendenkring op in België en is een getalenteerde basketbalspeelster zo moge ook blijken uit het verhoor van de heer (V. C.) door de politie. Zij heeft ook forse inspanningen geleverd om de Franse taal te leren. (zie stuk 4 en 19)

Tenslotte werd er ook geenszins in beschouwing genomen dat verzoekster altijd tewerkgesteld was in België o.a. als huishoudhulp en kindermisje. (zie stuk 14-17) Zij is nimmer ten laste gevallen van het sociale bijstandsstelsel van België. Tot op datum dat aan haar de bestreden beslissing betekend werd met navolgend de bijlage 37 door Stad Brugge was zij aan het werk bij hotel NV DE MEDICI als kamermeisje. Er werd een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur afgesloten, die telkens verlengd werd met uiteindelijk de bedoeling van de werkgever om een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af te sluiten. (zie stuk 16)

Ingevolge de onmiddellijke aflevering van een BGV werd er aan verzoekster zelfs niet de mogelijkheid gegeven om haar verblijf te pogen regulariseren via bv. het formuleren van een verzoek om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Alwaar de Raad niet vermag zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid, komt het de Raad bij de uitoefening van zijn wettelijke toezicht wel toe om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. (zie o.a. RvSt 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Art. 8 EVRM vormt evenwel geen absolute bescherming van het familie-en gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

Art. 8 EVRM maakt een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verwerende partij is per definitie op de hoogte van het feit dat verzoekster haar leven hier heeft opgebouwd in België en van het feit dat zij samenwoont met haar zus te 8310 SINT-KRUIS, (...) gezien de bestreden beslissing dit zelf vermeld: “Zij verklaarde daar te wonen met haar zus die eveneens ingeschreven is op dit adres.”

Als samenwonende zussen, dient vooreerst onmiskenbaar te worden besloten dat verzoekster en haar zus (W.) een familie of feitelijk gezin uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien beschermt artikel 8 EVRM naast het recht op een familie-en gezinsleven ook het recht op eerbiediging van het privé-leven. Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht te worden of:

- De inmenging van de overheid in het gezinsleven voorzien is in de wet;*
- De inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;*
- De inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt te worden dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Zeker in het geval van een gezinsverband, kan een inbreuk op artikel 8 EVRM slechts als “noodzakelijk” worden aanzien wanneer het misdrijf waardoor de openbare orde en veiligheid wordt bedreigd (i.c. illegaal verblijf) een zekere graad van ernst vertoont.

In casu wordt de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, op een onzorgvuldige wijze genomen daar een bevel om het grondgebied te verlaten onmiskenbaar een “inmenging van de overheid op het gezinsleven” inhoudt, terwijl verwerende partij-nochtans volkomen op de hoogte van het gezinsleven van verzoekster volledig nalaat te argumenteren/motiveren als zou deze inmenging “noodzakelijk zijn in een democratische samenleving” en bijgevolg “justified by a pressing social need and proportionate to the legitimate aim pursued” is, minstens wordt door verwerende partij hoegenaamd niet gemotiveerd waarom het bevel om het grondgebied te verlaten géén schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadelen beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij

wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'."

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – ...)

Verwerende partij heeft bijgevolg op een kennelijk onredelijke wijze besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Een waarlijk zorgvuldige overheid zou in het geval van verzoekster- waar artikel 8 EVRM niet disproportioneel mag worden geschonden- immers een "beslissing beëindiging van het verblijfsrecht ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten" hebben afgeleverd.

Onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten schendt dan ook het artikel 8 EVRM, evenals de materiële motiveringsplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86).

Deze waardering is in casu geenszins zorgvuldig gebeurd. Het komt verzoekster voor dat het gezins- en familieleven evenals het privé-leven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 22 G.W., niet ernstig in rekening zijn gebracht.

Daarenboven moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

(...)

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt."

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

Daarenboven moeten de gevolgen van de beslissing in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is evenmin het geval.

Het middel is bijgevolg ernstig."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) De verwerende partij laat gelden dat art. 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Ook art. 22 Grondwet waarborgt het 'recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald'.

In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing dd. 14.07.2010 houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (ook arrest R.v.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Terwijl in casu geen sprake (meer) is van een duurzame relatie tussen verzoekster en dhr. (V. C.)! Dienomtrent verwijst de verwerende partij naar de politieverklaringen van 03.06.2010 en 13.07.2010. alsmede naar de door verzoekster t.a.v. de politie afgelegde verklaringen.

Zoals blijkt uit stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing dd. 14.07.2010 is er geen relatie meer tussen verzoekster en haar echtgenoot, zodat zij bezwaarlijk kan beroepen op een vermeende relatie met haar 'echtgenoot'.

Evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar het gegeven dat zij sedert 08.2008 in België woont en alhier haar "hele leven" heeft opgebouwd, alsmede naar het gegeven dat verzoekster op heden inwoont bij haar zus.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat sociale relaties niet onder het toepassingsgebeid van art. 8 EVRM vallen: "Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr.151.290 : R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)" (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008).

De verwerende partij laat verder gelden dat het zich integreren in de Belgische samenleving / het onderhouden van nauwe contacte(n) met haar ex-man / de vroegere tewerkstelling van verzoekster / ... niet maakt dat aan verzoekster, die op 18.09.2009 in het bezit was gesteld van een F-kaart op grond van haar huwelijk met een Belg, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden gegeven indien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van verblijf, zoals in casu het geval is.

Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot, vaststelling die ook niet ontkend noch betwist wordt door verzoekster, zodat overeenkomstig art. 42quater van de Vreemdelingenwet terecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verzoekers beweerde integratie en het gegeven dat zij is ingetrokken bij haar zus, maakt niet dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten terecht is genomen op grond van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het is dan ook ten overvloede dat de verwerende partij laat gelden dat door de Raad van State reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt verder aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op haar grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 42 en zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754). (R.v.V. nr. 19.129 van 25 november 2008), hetgeen verzoekster evenmin aantoon.

De beslissing tot beëindiging van verzoekster haar verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.CE. 1992, z.p.).

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet schendt.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Art. 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook R.v.St. nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Terwijl, in tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in zijn beslissing niet diende te motiveren waarom het bevel om het grondgebied te verlaten geen schending zou uitmaken van art. 8 EVRM:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief, beslist aan verzoekster de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 mei 2010 (nr. 44 425, terug te vinden op www.rvv-cce.be):

“Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er getwijfeld kan worden aan het feit of verzoekster en haar echtgenoot beschouwd kunnen worden als een gezin. In de mate waarin verzoekster zou doelen op het feit dat zij en haar partner weer samenleven, wordt het volgende opgemerkt.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden

beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist in het middel niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal of privéleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing stelt enkel dat een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht omdat verzoekster niet meer aan de wettelijke vereisten daartoe voldoet. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk”.

De vermeende schending van art. 8 EVRM en art. 22 Grondwet kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster te volharden in haar standpunt.

2.4.1. Opdat verzoekster zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoekster enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoekster geeft te kennen dat zij, nadat zij haar echtgenoot verliet, introk bij haar zus in Frankrijk en vervolgens bij een andere zus in België. Uit deze toelichting kan echter niet afgeleid worden dat er sprake is van een effectief gezinsleven met deze familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststelling geldt des te meer nu uit de aan de Raad ter kennis gebrachte gegevens blijkt dat verzoekster jaren gescheiden leefde van deze familieleden. Verzoekster betoogt daarnaast dat zij nog goede contacten heeft met haar ex-partner maar toont hiermee niet aan dat er nog sprake is van een gezinsleven met deze persoon van wie zij uit de echt wenst te scheiden. In de mate dat verzoekster voorts verwijst naar haar vriendenkring in België, dient te worden opgemerkt dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoekster stelt verder dat zij ook haar privéleven geschonden acht door de bestreden beslissing en dat zij het recht heeft op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. De bestreden beslissing verhindert verzoekster evenwel niet om relaties met Belgen of in België verblijvende personen te ontwikkelen of te onderhouden. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat het verzoekster onmogelijk gemaakt wordt om een visum aan te vragen teneinde haar zus die in België verblijft of haar niet nader omschreven vrienden te bezoeken of om met deze personen via andere wegen contact te houden. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, heeft de bestreden beslissing ook niet tot gevolg dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Door verder uiteen te zetten dat zij tijdens haar verblijf in België nooit ten laste was van het sociale bijstandstelsel, dat zij een arbeidscontract van bepaalde duur had, dat zij een getalenteerde basketbalspeelster is en dat zij inspanningen leverde om de Franse taal te leren toont zij evenmin aan dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven.

Aangezien niet wordt aannemelijk gemaakt dat verzoekster nog enig gezinsleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en daar ook geenszins blijkt dat het privéleven van verzoekster, zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in het gedrang wordt gebracht, diende het bestuur bijgevolg geen toetsing aan de in het tweede lid van deze verdragsbepaling voorziene criteria door te voeren of hieromtrent enige motivering te voorzien.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4.2. Daar de bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet niet ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze Grondwetsbepaling vastgesteld worden.

2.4.3. De Raad merkt verder op dat wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou hebben besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zonder bevel om het grondgebied dit niet tot gevolg zou gehad hebben dat verzoekster legaal op het grondgebied verbleef. Uit het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot tot de afgifte van een bijlage 20 *“met bevel om het grondgebied te verlaten”* kan dan ook niet afgeleid worden dat de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werden miskend.

Door de draagwijdte van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur toe te lichten toont verzoekster evenmin aan dat deze beginselen in casu geschonden zijn.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK